

Bilag 2

Forhøjelse af bundfradraget

Reallønningerne er de senere år stadig nedsat i kraft af folketingsflertallets forfejlede politik.

Fremskridtspartiet arbejder til enhver tid for det stik modsatte. Danske lønmodtageres utilfredshed og depression skal fjernes gennem stigende reallønninger. Derfor er det ikke reallønningerne, men statsafgiften (indkomstskatten) på dansk arbejdskraft, der skal nedsættes, når dansk arbejdskraft skal gøres billigere.

Statsafgiften på dansk arbejdskraft skal simpelt hen fjernes. Dette iværksættes over en periode på seks år. Fra og med 1982 fastsættes den skattefrie bundgrænse til 40.000 kr. For 1983 fastsættes den skattefrie bundgrænse til 60.000 kr., for 1984 til 75.000 kr., for 1985 til 100.000 kr. og for 1986 til 125.000 kr. Med udløbet af indkomståret 1986 bortfalder indkomst- og formueskat. Fra og med 1983 indføres enhedsskat med 50 pct. som skattesatsen dækkende al indkomstskat for personer. (Eksempel: I 1983 samlet indkomstskat på 10.000 kr., hvis den skattepligtige indkomst er 80.000 kr.).

Forslagene udformes som L 117 af 22. marts 1977 og L 240 og 241, begge af 8. september 1975.

Fra skattetidernes morgen i 1903, til Z kom i folketinget, var bundfradraget steget til 7.000 kr. (gældende fra 1974). For 1982 er det vedtaget til 17.400 kr. Altså på de få år større stigning end på de foregående 70 år. Det resultat var givetvis ikke nået, hvis ikke de andre partier var blevet skræmte over, at henimod en halv million vælgere har haft tilstrækkelig indsigt til at slutte op om fremskridtspartiet. Skrækken har i de 8 år været stor hos gammelpartierne for, at endnu flere af deres vælgere vil krydse ved liste Z, hvis de ikke tager et vist hensyn til vore synspunkter. Derfor har kampen for at opnå og fastholde stor tilslutning til fremskridtspartiet ikke været ført forgæves.

De gamle partier vil have et skattefrit bundfradrag for 1982 på 17.400 kr.

Fremskridtspartiet foreslår 40.000 kr.

Dette beløb vil være det lykkeligste, når der skal gøres en kraftindsats for hurtigst muligt at redde Danmarks økonomi. Men

det betyder ikke, at vi står stejlt på tallet. Som altid er fremskridtspartiet rede til i samarbejde at forhandle sig frem til et mellemresultat. Enhver forhøjelse af det skattefrie bundfradrag er nemlig så afgjort i landets interesse.

Nås de 40.000 kr., kommer op mod 700.000 mennesker (i vidt omfang pensionister) helt ud af skattesystemet. Skatteevne har de ingen af, men det golde papiradministrationsarbejde med de mange skattebilletter koster selvsagt dyrt. For dem, der tjener over 40.000 kr. skattepligtig bliver der 22.600 kr. mere skattefrit til hver enkelt. I lønposen betyder det, at man – alt efter hvilken kommune man bor i – finder ca. 46 procent mere af disse 22.600 kr. Eller på årsbasis ca. 10.400 kr. Altså knap 900 kr. pr. måned.

Hvis man skal nå det samme resultat ved en forhøjelse af månedslønnen, skal den være på ca. 2.000 kr. På toppen af indtægten beskattes man jo oftest med mere end 50 pct.

Punkt 1 i Redningsplanen for Danmark fastslår med andre ord en månedlig lønforhøjelse på 2.000 kr. til alle (det dobbelte til ægtepar, hvad enten de begge har udearbejde eller kun en af dem har det).

For at øge mængden af beskæftigelse må prisen på arbejdskraft imidlertid nedsættes. Redningsplanens punkt 2 foreslår en nedsættelse med 10 pct. Har man derfor 8.000 kr. i løn om måneden, bliver der et fradrag på 800 kr. i de 2.000 kr. Alt inklusive bliver lønforhøjelsen derfor på 1200 kr.

Ser man nationaløkonomisk på det, betyder det, at noget større dele af det, vi producerer, skal flyttes over til, at den enkelte i større udstrækning får frit forbrugsvalg og selv kan disponere over nogle af sine egne midler. Det beløb, som flyttes, er på 31 milliarder kroner (heraf 17,8 milliarder kroner fra kommuner, hvis økonomiske forhold imidlertid klares gennem forhøjelse af de statstilskud, som allerede udgør så væsentlig en del af kommunernes indtægtsgrundlag.)

Besparselsen i det offentlige bliver ikke på nogen måde ødelæggende. Der bliver rigeligt med penge tilbage til, at stat, amt og kommuner på god og betryggende vis kan varetage de nødvendige fællesskabsopgaver og til, at